

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in a misty forest at sunset. The woman is wearing a black strapless gown and jewelry, and the man is in a dark suit. They are standing close together, looking at each other. The background is a soft, hazy landscape with trees and a warm, golden light from the setting or rising sun.

Pippa Roscoeová
Rande
s miliardářem

PIPPA ROSCOEOVÁ

RANDE
S MILIARDÁŘEM

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

v lednu jsem uvažoval o tom, že pro autorky mých příběhů jsou klasické pohádky sice častou inspirací, ale v drtivé většině případů si pohrávají s osudy Sněhurky a Popelky, občas se objeví Šípková Růženka, sem tam Kráska a zvíře. Tenkrát mně udělalo radost netypické použití Červené karkulky v příběhu Dívka v červeném... a vidíte, máme ji tu zase!

Tentokrát je to v povídce Rande s miliardářem, a příběh je ještě mnohem karkulkovatější. Je tu les i babička, nevinná dívka v červeném plášti – a pochopitelně zlý vlk. Jenže ten vlk se musí Karkulky bát více než ona jeho! Protože ví, že za to, co se jí chystá provést, zaplatí vysokou cenu.

To je další atribut pohádek, který je pro mé příběhy typický. Když někdo udělá něco zlého – zaplatí za to. Protože v každé pohádce přece musí být zlo potrestáno! A nejinak je tomu i s naší Červnou karkulkou... a s tím vlkem. I když ono je trochu obtížné určit, kdo je tady vlastně ten zlý!

Ale to už bych prozrazoval moc.

No a samozřejmě je tu ještě jeden pohádkový kánon, který musí být vždycky dodržen. Nakonec musí zvítězit láska.

Takže ještě naznačím: nemusíte se o toho vlka zase až tak moc bát!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**RANDE
S MILIARDÁŘEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Taming the Big Bad Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6833-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6834-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6835-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Vždycky se drž cesty,“ říkávala jí babička. „Protože všechno špatné číhá v lesích... temné věci, netvoří a vlci.“

Jenže Červená karkulka babičku neposlouchala, protože nevěřila v pohádky. Hluboko v sobě věděla, že ty nejnebezpečnější příběhy jsou ty, které si vymyslíme my sami.

*Pravda o Červené karkulce
Roz Fayrerová*

Byla to vůně kávy, silné a hořké jako jeho výprava za pomstou, jež obvykle oznamovala začátek nového dne Romana Blacka, ne vlhká zemina či kůra stromů. V tuhle ranní hodinu obyčejně přecházel po tlustém koberci ve své kanceláři, ne po křupajících větvičkách a šelestícím listí.

Ten hluk působil přespříliš hlasitě, jako by se kvůli své snaze zůstat bez povšimnutí choval nemotorně. Roman Black však nikdy nebyl nemotorný. Každá myšlenka, každý pohyb, každý jeho čin měl vždycky jen a jen jediný účel. A konečně, po letech, byl jeho cíl nadosah.

Dorcas, pes, kterého si pořídil kvůli své návštěvě Okcitanie, regionu ve Francii, uháněl dlouhými, elegantními skoky před ním, tu a tam se zastavil, aby vrhl zvědavý pohled na svého nového majitele nebo

aby prozkoumal nějaký neviditelný poklad u kmenu obrovského stromu.

Před dvanácti hodinami Roman obdržel důležitou informaci, jež prozrazovala, že jeho kořist opustila předměstí Moskvy a vrátila se do Francie, aby navštívila nemocnou příbuznou. Před devíti hodinami sám dorazil do Francie a usadil se v malé vilce necelé tři míle odsud. Před sedmi hodinami zašel do místního útulku, aby si vybral nějakého psího společníka – protože co by mohlo působit nebezpečněji než muž potulující se sám po lesích? Nemluvě o tom, když se jednalo o muže s tak impozantní postavou.

Ne. Tohle celé si pečlivě naplánoval. Vzal v úvahu veškeré možné proměnné. Přinejmenším musel působit dojemem, že nepředstavuje žádnou hrozbu. Jistě, domníval se, že si vybere nějakého malého, chlupatého psíka, který by v jeho kořisti vzbudil falešný pocit bezpečí. Jenomže Dorcas tam seděla v šedivé betonové kóji a pozorovala ho, jako by od začátku věděla, že si pro ni přijde. A i když nebyl irský vlkodav ani malý, ani roztomile chlupatý, stačil jediný pohled a Roman se nedokázal smířit s představou, že nechá tak úchvatné zvíře uvězněné v nějaké kleci. Kdyby se nad tím trochu víc zamyslel, kdyby se mu hlavou honilo i něco jiného než pomsta, možná by své rozhodnutí pochopil rychleji.

Jenomže jak tak Roman kráčel mezi stromy při svém prvním průzkumu lesa, kde měl najít svou kořist – možná zítra nebo pozítří –, dovolil si představit si okamžik svého vítězství. Že konečně, po téměř dvaceti letech, přiměje toho starého parchanta zaplatit za to, co udělal.

Byl to sladký pocit, téměř euforický. Božský v tom smyslu, že všechno, po čem kdy toužil, už bylo skoro jeho, a přesto mu mohlo kdykoliv uniknout. A právě v okamžiku, kdy byl ztracený v těch líbezných představách, Roman poprvé zahlédl svou kořist.

Zarazil se na místě. Nemohl popadnout dech.

Protože byla před ním, kráčela lesem v tuhle nekřesťanskou ranní hodinu, jako by právě vystoupila ze stránek oblíbené pohádky jeho matky. Očima přelétl černé plesové šaty vykukující zpod šarlatového sametového pláště. Kapuce jí spadla dozadu a odhalila krémovou, elegantní křivku jejího hrdla lemovanou pramínky blond vlasů, jež unikly ze složitého splétaného drdolu. Byla překrásná. Což samozřejmě věděl z fotografií a rozsáhlého průzkumu, který mu připravili jeho lidé. Ovšem nic ho nemohlo připravit na to, když ji nyní spatřil na vlastní oči.

Rychlým pohledem přelétl její rysy, pátral po nějaké vadě nebo chybcce, ale pod celkovým dojmem dokonalosti žádná nenalézal. Srdce mu bušilo, zatímco si prohlížel vysoké lícní kosti, jež perfektně rámovaly oválnou tvář, a klenuté obočí poskytující dostatek prostoru velkým chrpově modrým očím. Zaplavila ho touha, stejně nevíтанá jako divoká, a on proklínal tuto svoji nečekanou slabost. Elegantní paže, jimiž si přidržovala plášť kolem pasu, působily téměř zranitelně a on na okamžik zauvažoval, jestli se má zastavit a vrátit. Věděl však, že to neudělá.

Vypadala neuvěřitelně nevinně – ani známka po drsných hranách, jež si byl nucen osvojit, když byl ve stejném věku jako ona, tedy dvacet dva let. Jak se jí to podařilo pod vedením takové zrůdy jako Vladimír Kolikov, to prostě nedokázal pochopit, pokládal to prostě za nemožné. Její krása, její očividná nevinnost byly jistě způsobené jen tím nóbl oblečením.

Klíč k jeho pomstě.

Ella byla vyčerpaná do morku kostí a stěží tušila, kam jde. Ovšem díky mnoha létům stráveným procházkami v lese hraničícím s chatkou její babičky, měla cestu nesmazatelně vrytou v mysli a těle. Její

babička. Ellu bolelo u srdce, obavy a žal se jí kroutily v hrudi jako cosi živého. Právě se účastnila jednoho večírku v Moskvě, když byla po telefonu informována, že její babička byla nalezena v bezvědomí dole pod schodištěm ve své chatce a odvezena do nemocnice. Ella byla úplně bezradná a nebýt jejího opatrovníka, nevěděla by, co má dělat. Zařídil, aby ji auto odvezlo z narozeninové oslavy britského velvyslance v Rusku, pak nastoupila do soukromého letadla, jež ji dopravilo na letiště nedaleko Limoux, a dalším autem pak odjela do nemocnice.

Jestli si personál v nemocnici myslel, že je zvláštní, že dorazila oblečená v plesové toaletě a sametovém plášti, nedal to nijak najevo. Lékař jí vysvětlil, že si její babička zlomila kyčel a pochroumala rameno, ale největší starosti mu dělala rána do hlavy. Ačkoliv obvykle nemívala s francouzštinou problémy, podivná lékařská terminologie jí znesnadňovala pochopení, takže měla chuť s tím mužem zatrást a požadovat, aby jí řekl, že její babička bude v pořádku. Jenomže po téměř třinácti hodinách v nemocnici Claudette dosud vědomí nenabyla a zaměstnanci nemocnice Ellu vyhnali z budovy, aby si trochu odpočinula. A převlékla se. Protože jestli působila neupraveně, když přijela, jen bůh ví, jak vypadá nyní.

Když požádala taxikáře, aby zastavil na druhé straně lesa, na své oblečení nepomyslela. Místo toho se chtěla k babiččině chatce vydat po cestě, jež působila bolestně známě, a přesto v tuto ranní hodinu zvláštně a nově. Jenomže lemy pláště a šatů vláčela po zemi, takže nasákly vlhkost a byly neuvěřitelně těžké. Jak se látka zachycovala o větvičky a trny, Ella měla pocit, jako by bojovala s něčím fyzickým, nejen s emocemi, zatímco postupovala k babiččině chatě.

Zarazila se, nejraději by si strhla tu zatracenou věc z ramen a bědovala a křičela a plakala najednou.

Přiměla se zhluboka pomalu nadechnout a vydechnout. Už se skoro vzpamatovala, když zaslechla prasknutí větvičky. Chloupky na pažích se jí zvedly v ranním vzduchu a po zádech jí přešel mráz. Ella se rozhlédla kolem sebe a snažila se něco zahlédnout v hustém listoví. Vyročila k nedalekému keři, když vtom zahlédla třpyt žlutých očí zírajících na ni. Než mohla utéct, zvíře vyskočilo zpoza stromu a vyrazilo k ní znepokojivě uvolněným krokem, během pár vteřin bylo u ní, a zrovna když se chystalo udeřit, zavřela oči a –

„Dorcas, sedni!“

Otevřela oči a sledovala, jak se obrovské zvíře zarázilo jen půl metru od Elly a posadilo se na zadní, s jazykem vyplazeným z tlamy a s výrazem nepopsatelného štěstí, že našlo něco pro svého pána, na vlčím obličejí.

V hrudi jí vybublal téměř hysterický smích z úlevy, který se jí ovšem zadrhl v okamžiku, kdy spatřila majitele psa, jak k ní kráčí.

Byl přes sto osmdesát centimetrů vysoký, štíhlý a mrštný, jak se tak prodíral mezi stromy. Elle se rozbušilo srdce v hrudi v okamžiku, kdy se jejich pohledy setkaly. Trochu přerostlé tmavé vlasy mu spadaly do čela, jež působilo téměř hrozivě. Hodnotící oči, mírně přimhouřené proti jemnému rannímu slunci, byly šokujícího odstínu světle modré, téměř nažloutlé, jako by byl nějak spřízněný s tvorem, který mu seděl u nohou. Rty, jež nebyly ani silné, ani příliš tenké, ji přiměly uvažovat, jestli jsou na dotek tak dokonalé, jak vypadají... Ta zvláštní myšlenka ji na okamžik zaskočila, než přejela hladovým pohledem to, co z něj bylo vidět. Ostré kontury jeho lícních kostí a čelisti byly silné a hrdé a Elliny oči sklouzly k místu, kde nad sytě modrým svetrem vykukoval límeček jeho šedé košile a odhaloval prohloubeninu, již se nevysvětlitelně toužila dotknout.

Elle bušilo srdce v hrudi. Ještě nikdy na ni neměl nějaký muž takový účinek. A ještě nikdy ji mozek nezradil tak hříšnými myšlenkami, jež otrásaly celou její bytostí.

Tenhle muž mi zlomí srdce.

Šok a čirá absurdita té myšlenky ji přiměly potřást hlavou, až se muž zarazil. Ella toho krátkého oddechu využila, aby se nadechla. Navzdory jeho impozantní postavě z něho nevyčítala žádnou hrozbu.

„Omlouvám se za Dorcas – když vidí nějakého člověka, vždycky je nadšením bez sebe.“

V tu chvíli to zvíře – *Dorcas* – usoudilo, že páničkův rozkaz už neplatí, a tak zvedlo své obří tělo, přistoupilo k Elle a dloublo ji čumákem do ruky. Zatímco Ella nepřítomně hladila obří psisko, jejímu unavenému mozku chvíli trvalo, než pochopila zdroj svého zmatku, protože i když mu rozuměla, nedokázala pochopit, proč na ni promluvil rusky.

Muž si vysvětlil její zmatek a dodal: „*Je suis désolé, vous m'avez surpris.*“

Omluvně se usmál, jako by tohle zvláštní setkání byla jeho chyba a ne její, když se v tak příšerně brzkou hodinu procházela po lese oblečená v... oblečená v... Ach, bože! Ella téměř zasténala, ale pak se místo toho žalostně rozesmála.

„Možná bychom mohli pokračovat v angličtině, jestli mi rozumíte. Byl to... dlouhý den.“

„Je teprve šest ráno, takže předpokládám, že *velice* dlouhý den.“ Přelétl ji pohledem a jí najednou došlo, že by si mohl mylně vysvětlit důvod její přítomnosti zde, což ji přimělo se zamyslet nad všemi důvody, proč tady v lese *byla* v plesových šatech a červeném sametovém plášti, poté co strávila dvanáct hodin u babiččina lůžka.

Lesní rosa jí nasákla do pláště, takže ji nejenže tížil, ale navíc jí ještě byla zima. Zima a měla hlad

a byla unavená. Když se však roztřásla, došlo jí, že to není vlhkostí nebo teplotou, ale účinkem pohledu tohoto muže.

„Kam jdete?“ zeptal se jemně, jako by ji nechtěl ještě víc vyděsit.

„Do domku své babičky. Je na konci téhle cesty, nijak daleko.“

Dorcas se o ni opřela celou svojí vahou.

„Dorcas!“ zavrčel muž na svého psa varovně, zvíře však jen hravě vyštěklo, než sebou pláclo k Elliným nohám a ukázalo jí břicho, jako by říkalo: *Tady. Podrbej mě.*

„Přestaň s tím koketováním, Dorcas,“ přišla páníčková poněkud podrážděná reakce. Vodítko, které držel, strčil do kapsy bundy.

Ella se uculila, až jí to připadalo zvláštní, že se v takové situaci její rty dokáží smát. Sklonila se, aby pohladila obrovské zvíře u svých nohou, a zasmála se, když si všimla, že jí plášť uvízl pod Dorcas, která ji tím efektivně přišpendlila na místě. Popravdě se ale cítila uvězněnější pronikavým pohledem muže, jehož jméno stále netušila.

„Vyrazila jste si na procházku?“ zeptal se.

„Já... byla jsem na jednom večírku v Moskvě, když mi zavolali, že byla moje babička odvezena do nemocnice.“

Jeho zachmuření se ještě prohloubilo a Ella na okamžik zauvažovala, jak by asi vypadal, kdyby se tak nemračil. Vycítila, jak se mezi nimi vytváří hromada otázek, ale on jí položil tu nejdůležitější.

„Je v pořádku?“

„To nevím,“ odpověděla upřímně.

„A vy?“ vyptával se dál. Neschopná zodpovědět jeho dotaz a vyjádřit to, co právě cítí, zavrtěla hlavou.

„Jdeme tudy, pokud byste stála o společnost?“ navrhl páníček psiska.

Dorcas elegantně vyskočila ze země, jako by chtěla zdůraznit jeho návrh vzrušením a radostí. Ella se znovu usmála.

„Ano, to by bylo milé,“ odvětila popravdě a najednou měla pocit, že se zhroutí pod vyčerpáním, které držela posledních dvanáct hodin na uzdě.

„Já jsem Roman,“ prohlásil a napřáhl ruku.

„Ella,“ pípla a v místě, kde se jejich ruce setkaly, ucítla příval elektřiny. Druhou ruku položil na tu její, jako by ji držel na místě, aby se neodtáhla, a místo aby se cítila nejistě či trapně, připadala si... v bezpečí.

Krátká cesta do babiččiny chaty uběhla téměř v tichosti a Ella zjistila, že si v Romanově společnosti připadá příjemně.

Přišli na okraj lesa a vydali se po zablácené cestě vedoucí k malé roztomilé chatce, kterou Ella tolik milovala. Rukou přejela po malých kamenných sloupcích po obou stranách krátké příjezdové cesty, tak jako pokaždé, když sem přišla. Téměř automaticky přistoupila k velkým, opotřebovaným dřevěným dveřím a strčila do nich – babička nikdy svůj domov nezamykala. Odvedla to podivné procesí v podobě Romana a Dorcas do domu a na okamžik se zastavila, když spatřila schodiště, z něhož babička spadla a ležela tam několik hodin, než ji našli.

Zachvěla se a musela se silou vůle ovládnout, aby se nerozplakala před cizincem, který jí jako cizinec nepřipadal.

Chatka se topila ve tmě, slabé světlo uprostřed obývacího pokoje nijak nerozehnilo ranní stíny, a tak jen stála a nepřítomně zírala před sebe, dokud jí nedošlo, že se dívá přímo na Romana, který se znovu tvářil znepokojeně.

Krátce sám pro sebe přikývl, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí, obrátil se ke krbu a pustil se do

rozdělávání ohně z polínek a dříví vedle. Ella celou tu dobu stála, jako by nebyla ničeho jiného schopna. Rozhodně se tak cítila.

Jakmile plamínky poskakovaly a praskaly, přistoupil k ní a zastavil se tak blízko, že musela zvednout hlavu, aby mu viděla do tváře. Jakýsi podivný hlásek jí našeptával, aby se o něho opřela. Aby se stulila do jeho náruče. Jako by vycítil její myšlenky, zvedl ruce.

„Mohu?“

Nebyla si jistá, na co se ptá, ale přesto přikývla na souhlas. Na okamžik se bála, že by tomuto cizinci dala všechno, co má. Připadala si otupěle a měla pocit, že je odpojená od světa kolem sebe, kromě muže před sebou.

Spojil ruce, aby uvolnil sponu pláště, a jemně jí ho stáhl a odložil stranou. Zachvěla se, když se jeho ruce krátce dotkly její pokožky. Pulz jí uháněl a naskočila jí husí kůže, když ji vedl k pohovce proti krbu a zabalil ji do teplé kašmírové deky.

„Je tu někdo, komu bych mohl zavolat, aby se o vás postaral?“

„Ne.“

Zdálo se, že ho ta odpověď rozladila, jako by ho rozčílila představa, že tu zůstane sama. Nechal ji v obýváku a zmizel z dohledu a pak zaslechla zvuky vody vařící se v konvici, řinčení šálků a lžiček a otevírání a zavírání ledničky.

Když se k ní vrátil, žasla, že z něho nemá ani trochu strach. Ne, strach rozhodně necítila, ale podivnou touhu, již považovala za naprosto nevhodnou. Z nevysvětlitelného důvodu se k němu chtěla přivínut, uloupit trochu z jeho síly, jež z něho vyzařovala.

Navzdory tmy v chatce Ella viděla žár v jeho očích a měla pocit, že ji zahřál víc než jakýkoliv oheň.

„Měl bych jít.“

Znovu se na něho zadívala.